

33. NAVADNA NEDELJA – LETO B

Prihod Sina človekovega

»Toda v tistih dneh, po tisti stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba.«

»Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

»Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. Mr 13,24-32

Med videzom in resničnostjo

Današnji evangelij se zdi na prvi pogled zelo preprost in jasen, a menim, da skriva v sebi veliko neizrečenega. Poglavlje pred tem, tj. 12 poglavje, Marko končuje s pripovedjo o ubogi vdovi. V uvodu v nauk ob novčiču uboge vdove govori o farizejih, ki hodijo okrog v lepih oblačilih in si izbirajo prva mesta. Novo 13. poglavje, v katerem najdemo današnji odlomek pa se začneja takole: *Ko je odhajal iz templja, mu je rekel eden izmed njegovih učencev: »Učitelj, poglej, kakšni kamni in kakšne stavbe!« Jezus mu je dejal: »Te velike stavbe gledaš? Tu zagotovo ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.«* Za tem pa že sledi poglavje, ki opisujejo zadnje dogodke Jezusovega življenja: izdajstvo, zadnja večerja, zatajitev in smrt na križu.

Tistega, ob čemer se Jezus na videz ustavi, to je konec sveta, verjetno sploh ne postavlja v ospredje, ampak s prisposodbo končuje svoje življenje. Govori o tem, da se bodo nebeške sile majale. Mar se z njegovo smrtjo niso? Moj pogled se je zaustavil pri priliki. Zmotila me je beseda o smokvinem drevesu. Kaj pravi o njem: *Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je poletje blizu.* To trditev bi najraje popravil. Nikoli nisem sadil smokev, govorim le iz opazovanja, iz katerega pa sklepam, da nekaj ne gre skupaj. Muževnost smokve, začetek poganjanja listov in poletje. Mar smokva ne požene listov že spomladi? Poleti naj bi obrodila že prve sadove. Saj so celo pri nas, kaj šele v Galileji, prve smokve Petrovače zrele ob prazniku apostola Petra in Pavla 29. junija. Zdi se, da Jezus želi nakazati, da ni potrebno čakati na jesen življenja, da bi gledali na kvaliteto drevesa oz. plodov. Že poleti se pokaže ali so sadovi navidezni ali resnični. Smokva, kolikor jo poznam, ima dvojne cvetove. Prvi pogosto usahnejo. Poleti, ko naj bi dozoreli, pogosto odpadejo ali pa so čisto prazni.

Čeprav Jezus pravi, naj se od smokvinega drevesa naučimo prilike, te prilike ne razvije. Šele ko se ustavim ob smokvi in ob okviru dogajanja, v katerega je postavljen današnji odlomek, se zdi sporočilo razumljivo. Povzel bi ga nekako takole: Jezus ugotavlja, da se bliža njegov konec. Kljub množicam, ki so ga občudovale in oblegale, sluti navideznost te pripadnosti in se zaveda, kako osamljen končuje tek svojega življenja. Navidezna pripadnost se razblinja v prah. Celu učenci bodo ostali pri besedi, dejanja bodo razkrila njihovo priseganje na lagodje, v katerem se bodo razbežali. Tako kot bo na videz veličasten tempelj padel, bo propadlo mogočno stvarstvo ob

koncu. Kakor se na videz bogata smokva poleti pogosto osuje, tako se bo osula tudi množica njegovih privržencev. Žito bo presejano, pleve bo odpihnil veter. To je kruta realnost življenja.

Jezus torej vabi k razmisleku o tistem, kar resnično ostane, o trdni in gotovi vsebini našega bivanja. Opozarja nas, naj se ne zanesemo na videz, ki je tako zelo varljiv in minljiv. Govori o videzu, ki ga kažejo farizeji. Govori o videzu, ki ga kažejo učenci. In nas sprašuje o našem videzu in resničnosti.

Dragi bratje in sestre, ob Jezusovi izkušnji se vprašajmo, kje smo in kje že slutimo resničnost, ki je drugačna od videza. Jezus je prihajal v navzkriž s farizeji, ki niso mogli sprejeti njegovega božanskega izvora in nove logike ljubezni in darovanja. Kljub pojasnjevanju so ostajali na svojih bregovih in okopih. Tu se je farizejski videz iskanja resnice že razkrajal v resničnost, ki je bila drugačna: Resnice nočejo, hočejo svoj prav! Tudi izjave učencev so bile pogosto protislovne. Prepirali so se za prva mesta, občudovali mogočnost templja, skrbel jih je denar itd., hkrati pa so govorili, da so pripravljeni iti za Gospodom celo v smrt. Pogum je bil za enkrat le navidezen, tudi odločitve za Jezusa še ni bilo in On je to vedel.

Pomislimo, kje pa smo mi in kje so naši odnosi. Vsi si želimo, da bi bila resničnost kvečjemu še lepša od trenutne navideznosti. A žal je največkrat drugače. Naj nas resnica ne plaši in si ne zatiskajmo oči pred njo. Kakršna koli že je, še vedno najbolj drži, da le Resnica osvobaja.